

13-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - স্মৃতিৰ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাহে কৰ্মাতীত হ'বা সেয়েহে কেতিয়াও নিজকে ওস্তাদ বুলি নাভাবিবা,
স্মৰণৰ বলেৰে ভিতৰত যি দুৰ্বলতা আছে, সেয়া আঁতৰাই থাকিবা"

প্ৰশ্ন:- সকলো সন্তানৰ অৱস্থা মজবুত কৰিবলৈ পিতাই কি চলেঞ্জ (প্ৰত্যাহ্বান) কৰে?

উত্তৰ:- সন্তানসকল, ভোজন তৈয়াৰ কৰোঁতে গোটেই সময় স্মৃতিত থাকি দেখুওৱা - পিতাই সন্তানসকলক এইটো চলেঞ্জ কৰে। শিৱবাবাৰ স্মৃতিত ভোজন তৈয়াৰ কৰিলে শক্তি পাবা, অৱস্থা বহুত ভাল হৈ যাব। কিন্তু সন্তানসকলে পাহৰি যায়। ইয়াৰ বাবে ইজনে সিজনক সোঁৱৰাই দিয়াৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। ডবল চাৰ্ভিচ (দ্বৈত সেৱা) কৰিব লাগে। কৰ্মৰে সেৱা কৰাৰ লগে-লগে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি গঢ়ি তোলাৰো সেৱা কৰা।

গীত:- ধৈৰ্য্য ধৰা হে মন..... (ধীৰজ্জ্ ধৰ মনুৱা....)

ওঁম্ শান্তি। এয়া কোনে আৰু কাক ক'লে? পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। ভক্তি মাৰ্গত এনেদৰে গোৱা হয়। যেতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মা আহে, তেৱেঁই আহি ধৈৰ্য্য দিয়ে, আৰু কোনো মনুষ্যই ধৈৰ্য্য দিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা এতিয়া সুখৰ দিন আহিব। পিতা আহিছে সুখধামলৈ লৈ যাবৰ কাৰণে। এয়া হৈছে দুখধাম। এই সকলোবোৰ ভক্তিমাৰ্গৰ গীত। ইয়াততো পিতা সন্মুখত বহি আছে। সন্তানসকলে একো কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। সন্তানসকলে জানে আমাৰ সুখৰ দিন আহি আছে। আমি সুখৰ ৰাজধানী স্বয়ং শ্ৰীমতৰ আধাৰত স্থাপনা কৰি আছো, ডিভাইন মতত আগবাঢ়িছো। এটা হৈছে ডিভাইন মত আৰু আনটো আনডিভাইন মত। ডিভাইন মত এটাই যাক শ্ৰীমত বুলি কোৱা হয়। আনডিভাইন মত মানে আসুৰিক পতিত মত, ডিভাইন মত মানে দৈৱী পৱিত্ৰ মত। শ্ৰীমত আৰু আসুৰিক মতক তোমালোকে জানা। ডিভাইন বুলি কোৱা হয় পৱিত্ৰ জনক। আনডিভাইন বুলি কোৱা হয় পতিতক। এইখন হয়েই পতিত দুনিয়া। কোনো পৱিত্ৰ মনুষ্য নাই। পৱিত্ৰ মত দিওঁতা এজনেই, পতিত-পাৱন পিতা। তেওঁক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। পৱিত্ৰ সৃষ্টি বুলি সত্য যুগক, পতিত সৃষ্টি বুলি কলিযুগক কোৱা হয়। ইয়াত সকলোৱেই আনডিভাইন। ডিভাইন ফাদাৰ (পিতা) এজনেই হয়। পতিত দুনিয়াত কোনো ডিভাইন ফাদাৰ নাথাকে। এয়া হৈছে সংগমৰ যুগ। এই যুগ তোমালোকৰ বাবে, দুনিয়াৰ বাবে নহয়। দুনিয়াইতো ভাবে সংগম যুগ আহিবলৈ এতিয়াও বহু বছৰ আছে। পিতা আহেই পতিত কলিযুগক পৱিত্ৰ সত্যযুগ বনাবলৈ। চাবলৈ গ'লে, কুমাৰ আৰু কুমাৰীসকলো ডিভাইন পৱিত্ৰ হয়, কিন্তু পুনৰ পতিত নিশ্চয় হ'ব লাগিব। বিকাৰৰ দ্বাৰা জন্ম হয়, সেইবাবেই এই বিকাৰী দুনিয়াত কোনো ডিভাইন নহয়। ডিভাইন বুলি নিৰ্বিকাৰীক কোৱা হয়। নিৰ্বিকাৰী থাকে নিৰ্বিকাৰী দুনিয়াত। সেইখন হৈছেই ভাইচলেচ্, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া। যিহেতু সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া আছে, গতিকে সম্পূৰ্ণ বিকাৰী দুনিয়াও থাকিব। এইখন হৈছে সম্পূৰ্ণ আনডিভাইন দুনিয়া। সম্পূৰ্ণ ডিভাইন দুনিয়া বুলি সত্য যুগক কোৱা হয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক ডিভাইন ফাদাৰে ধৈৰ্য্যশীল কৰি তুলিছে। ডিভাইন জীৱ আত্মা বুলি কোৱা হয়, কেৱল আত্মাক ডিভাইন বুলি ক'ব নোৱাৰি। আত্মাসকলতো নিৰাকাৰী দুনিয়াত থাকে। ডিভাইন মনুষ্য থাকে পৱিত্ৰ দুনিয়াত। এইখন হৈছেই অপৱিত্ৰ দুনিয়া। অপৱিত্ৰ দুনিয়াক পৱিত্ৰ দুনিয়া কৰি তোলাতো - এয়া নিৰাকাৰ ডিভাইন ফাদাৰৰ কাম। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ধৈৰ্য্যশীল হোৱা - সন্তানসকল, এতিয়া সত্য যুগ আহি আছে। সুখধাম স্থাপনা

কৰোঁতে সময়তো লাগেই। তৎক্ষণাৎ দুখধামৰ বিনাশ হৈ সুখধামৰ স্থাপনা হৈ নাযায়। তোমালোককে চোৱা, কিমান সময় লাগিছে! পতিত সৃষ্টি কিমান ডাঙৰ! তোমালোকো লায়কৰ হোৱাচোন। তোমালোকে নিজেই ক'বা- আমি এতিয়া স্বৰ্গলৈ যাবৰ বাবে সম্পূৰ্ণ লায়ক হোৱা নাই। সম্পূৰ্ণ লায়ক হ'লে কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ যাব। কিন্তু বহুতৰে দেহ-অভিমান থকাৰ বাবে ভাবে আমিতো সম্পূৰ্ণ হৈ গ'লো। আমাক শ্ৰীমতৰ দৰকাৰেই নাই, সেই কাৰণে স্মৰণ নকৰে। পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে শ্ৰেষ্ঠ হ'বগৈ। কোনোৱেই ক'ব নোৱাৰে যে মই নিৰন্তৰ পিতাৰ স্মৃতিত থাকো। কোনেও এনেকৈ ভাবিব নালাগে যে মইতো নিৰন্তৰ পিতাৰ স্মৃতিত থাকো। স্মৃতিত থাকিলে আৰু বাকী কি লাগিছে। গোটেই দিনটোও যদি কোনোবাই স্মৃতিত থাকে তেন্তে কৰ্মাতীত হৈ যাব। বাবাৰ স্মৃতিত থকাতো বৰ কঠিন। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা - সুখধামত ৰাজ্য-ভাগ্য ল'বলৈ। নিজকে চাব লাগে, যদি মোৰ মাজত বহুত বিকাৰ আছে, দুৰ্বলতা আছে তেনেহ'লে মই উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিম। নিৰন্তৰ স্মৃতিত থকাৰ দৌৰ লগাব নোৱাৰিম। নিজকে ওস্তাদ বুলি ভাবিব নালাগে যে মইতো সম্পূৰ্ণ হৈ গ'লো। শিৱালয় সত্য যুগতহে সম্পূৰ্ণ হয়। গোটেই ভাৰত শিৱালয় হৈ যায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য চলে। মন্দিৰততো ৰাজ্য নকৰে। শিৱালয় সত্যযুগত সকলো দেৱী-দেৱতাই ৰাজ্য কৰে আকৌ পূজাৰ কাৰণে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰি তেওঁৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰে। প্ৰথম নম্বৰত অহা সকলৰহে পূজা হয়। এতিয়া তেওঁলোকৰ জড় মন্দিৰ আছে। চৈতন্য ৰূপত যেতিয়া ৰাজ্য কৰে, তেতিয়া বিশ্বৰ মালিক হয়। যদিও ভাৰততে থাকে কিন্তু হয় বিশ্বৰ মালিক। আৰু অন্য ৰাজ্য নাথাকে। এতিয়া আমি পুনৰায় নিজৰ ডিভাইন ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো।

পৱিত্ৰ দুনিয়ালৈ যাবলৈ প্ৰথমে নিশ্চয় পৱিত্ৰ হ'ব লাগিব। যত্নৰ প্ৰয়োজন। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা, স্মৃতিত থাকিব লাগে আৰু জ্ঞানৰ বৰ্ষাতো হৈয়েই থাকে। ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰেৰে বুজোৱা হয়। বাস্তৱত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ বাহিৰে ডিভাইন অথবা পৱিত্ৰ বুলি কাকো ক'ব নোৱাৰা। পিতাই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰে কিন্তু পুনৰ নৰক হৈয়ে যায়। ড্ৰামাখনেই সুখ আৰু দুখেৰে ৰচিত। শংকৰাচাৰ্য্য আহি নিজৰ ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে, তথাপি পিছলৈ ঠাল-ঠেঙুলি পুৰণিতো হ'বই। সন্যাসীসকলৰ মহিমা আছে। ৰামতীৰ্থ, বিবেকানন্দ আদিৰ গায়ন কৰা হয় কিয়নো তেওঁলোক শংকৰাচাৰ্য্যৰ পিছতে আহিছিল। নতুনকৈ অহা সকলে নিজৰ শ্ব' (প্ৰদৰ্শন) কৰে। কিন্তু ইয়াকতো শিৱালয় বুলি কোৱা নহয়। শিৱৰ দ্বাৰা স্থাপিত সত্য যুগ এটাই। মনুষ্যই এই কথাবোৰ একেবাৰেই নাজানে। এনেয়ে কেৱল শুনিবলৈ কোনোও বুজি নাপায়। প্ৰথমতেতো 7 দিন নিতৌ আহি এইম-অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য)ক বুজিব লাগিব। আন কোনো পঢ়াৰ বাবে এনেকৈ কোৱা নহয় যে প্ৰথমতে 7 দিন বুজা। এয়া এখনেই পাঠশালা য'ত লক্ষ্য দিয়া হয়। পোন প্ৰথমতেতো ফাদাৰক (পিতাক) বুজি লোৱা।

পিতাই কয় - মই সম্ভাৱনসকলৰ সেৱা কৰিবলৈ আহিছো। কল্পৰ আগতে যিসকল আহিছিল, তেওঁলোকেই আহিব। যেতিয়ালৈকে নিশ্চয় বুদ্ধিৰ নহয়, তেতিয়ালৈকে বুদ্ধিত নবহিব সেইবাবে বাবাই সোধে - কিমানলৈকে নিশ্চয় হৈছে? এয়া কোনো গাঁওলীয়া সংসংগ নহয়। অন্য সংসংগততো ক'ব অমুক মহাত্মাই গীতা শুনায়, অমুকে বেদ শুনায়। ইয়াত কোনো মহাত্মা আদি নাই। ইয়াততো পিতাই বহি শুনায়। প্ৰথমতে যেতিয়ালৈকে নিশ্চয় নহয় তেতিয়ালৈকে কি বুজিব। সেই সংসংগ আদিত ভাবিব এওঁতো অমুক বেদ শুনায়, ৰাজ-বিদ্যা পঢ়ায়। ইয়াততো বেদ-শাস্ত্ৰ অথবা ৰাজ-বিদ্যাৰ কোনো কথা নাই। তোমালোকে জানা বাবাই এওঁৰ (ব্ৰহ্মাবাবা) দ্বাৰা পঢ়াই আছে। যেতিয়ালৈকে এয়া বুজি নোপোৱা, তেন্তে কি কৰিবা? বায়ুমণ্ডল আৰু অধিকহে দূষিত কৰি দিব। ইয়াত তোমালোকৰ মাজতো এনেকুৱা নহয় যে সকলোৱে শিৱবাবাৰ স্মৃতিত শুনে আৰু বুজি পায় যে শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা পঢ়ায়। নহয়, শিৱবাবাই পঢ়ায়..... এয়া

একো বুজি নাপায়। কাচিৎহে কোনোবাই যথার্থ ৰীতি বুজি পায়। পঢ়াওঁতা হৈছে শিৱবাবা - এইটো স্মৃতিত থাকিলে গোটেই দিন যদি বুদ্ধিত থাকে যে আমি স্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী) হওঁ তেন্তে প্ৰথম নম্বৰত গুছি যাব। কিন্তু তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি হোৱা। বাবাই কয় মোক পঢ়াওঁতা জনক স্মৰণ কৰা। ময়েই পিতা, শিক্ষক, গুৰু হওঁ। তিনিওকে একেলগে স্মৰণ কৰিব লাগে। লৌকিক সম্বন্ধততো পিতা বেলেগ, শিক্ষক বেলেগ, গুৰু বেলেগ হয়। ইয়াততো এজনকেই স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু সেয়া হৈছেও অতি সহজ। কিন্তু মায়াই স্মৃতিত থাকিবলৈ নিদিয়। ক্ষণে-ক্ষণে বুদ্ধিযোগ খণ্ডিত কৰি দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকল নিজৰ মাজতে বহা চাগৈ। ধৰি লোৱা কোনোবাই মেচিন চলায় অথবা মাখন উলিয়ায় তেনেহ'লে শিৱবাবাৰ স্মৃতিত মেচিন চলায়নে? শিৱবাবাৰ স্মৃতিত যজ্ঞৰ বাবে মাখন উলিয়াই আছো। কিমান আনন্দৰ কথা। যজ্ঞৰ বাবে ভোজন ৰান্ধো। আনন্দ নালাগে জানো। কিন্তু পুনৰ ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায় আকৌ পুনৰ নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লগা হয়। ইজনে সিজনক সোঁৱৰাই দিয়াৰ পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁতা লাগে। তথাপিও শিৱবাবাৰ স্মৃতিত ভোজন ৰান্ধিলে শক্তি ভৰপূৰ হৈ যাব। তোমালোকৰ অৱস্থা বহুত ভাল হৈ যাব, কিন্তু এনেকুৱা নহয়। ব্ৰহ্মা ভোজনৰ অনেক মহিমা আছে, কিন্তু যেতিয়া আত্মাই শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকি ৰান্ধিব তেতিয়াহে। এনেকুৱা শক্তিয়ে ভৰপূৰ ভাণ্ডৰ (ৰন্ধন-শালা) হ'ব লাগে। স্মৃতিত থাকি ভোজন ৰান্ধিলে তেতিয়াহে শক্তি পোৱা যায়। সেয়াও শক্তিসকলৰ বুদ্ধিত নাহে। নহ'লে পুৰুষাৰ্থ কৰা। বাবাৰতো ইচ্ছা হয় নিজ হাতেৰে শিৱবাবাৰ স্মৃতিত ভোজন ৰান্ধিব। প্ৰেকটিচ (অভ্যাস) কৰিব লাগে। চোৱা, স্মৃতি স্থায়ী হৈ থাকেনে? বাবাই চেলেক্স কৰে যিসকল ভাণ্ডৰত আছে, চেপ্টা কৰা। বাবাই জানে যে এঘণ্টাও স্মৃতিত থাকিব নোৱাৰা। স্মৃতিত থকাসকল জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ হ'লে ডবল চাৰ্ভিচত (দ্বৈত সেৱাত) লাগি যাব। যেতিয়ালৈকে কাঁইটক ফুল কৰি তুলিব নোৱাৰা, তেতিয়ালৈকে কোনো কামৰ নোহোৱা। ৰাজ্যৰ যোগ্য তেৱেঁই হয় যিয়ে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি গঢ়ি তোলাৰ চাৰ্ভিচ (সেৱা) কৰে। ভাগ্যত যিমান আছে সেই ভাগ্য নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত কৰি থাকে। পিতাইতো সকলোকে কয় - যিমান কৰিব, যিয়ে কৰিব সেই অনুসৰিয়েই পাব।

নিজৰ ম'ন্ত্ৰ বিলাভেদ (অতি মৰমৰ) পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৃতিত থকাৰেই যত্ন কৰিব লাগে। বাবায়ো কয় - মই বহুত উপায় কৰোঁ কিন্তু হৈ নুঠেগৈ। বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। যত্ন কৰোতে কৰোতে অন্তিমত কৰ্মাভীত অৱস্থা হ'বগৈ। পিছত সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিব। মায়ী নাহিব। ইয়াতে বহি বহি সকলো দিব্য দৃষ্টিৰে দেখি থাকিব। এতিয়াতো টেলিভিছনত দেখা। টেলিভিছন কোনো দিব্য দৃষ্টি নহয়। বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ, বৈকুণ্ঠৰ সাক্ষাৎকাৰ টেলিভিছনত চাব নোৱাৰিব। যি যিমান জ্ঞানী আৰু যোগী, তেওঁলোকেতো বৈকুণ্ঠৰ ৰাজধানী দেখি থাকিব। টেলিভিছন নোহোৱাকৈয়ে তোমালোকে জাৰ্মানী, লণ্ডন আদি দেখি থাকিব। এই দিব্যচক্ষুৰ সাক্ষাৎকাৰ টেলিভিছনতকৈ আশ্চৰ্যজনক। সঁচা অন্তৰৰে পিতাৰ সেৱাত লাগি যাব লাগে, তেতিয়া খুব আনন্দ লাগিব। বুদ্ধিয়েও কয় বাবাই অন্তিমত বহুত আতিথেয় কৰিব। ঘূৰোৱা-ফুৰোৱা, মনোৰঞ্জন কৰোৱা এয়া আতিথেয় নহয় জানো। এনেকুৱা হ'বলৈ লায়কো হ'ব লাগিব। লায়ক বনাওঁতাজনক স্মৰণ কৰিলে লায়ক হৈ যায়। যিমনেই স্মৰণ কৰিবা আৰু স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিবা সিমনেই লাভ। বীজক স্মৰণ কৰিলে বৃক্ষও স্মৃতিলৈ আহিব। এইবোৰ কথা তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও বুজিব নোৱাৰে। এই স্মৰণ আৰু জ্ঞানৰ দ্বাৰা আমি কিমান জমা কৰো। তাত (স্বৰ্গত) এইটো নাজানিম যে এই উত্তৰাধিকাৰ ক'ৰ পৰা পালো। এইটো বোধ জানো থাকিব যে এয়া আমাৰ সংগমৰ উপাৰ্জন। বাদশ্বাহী প্ৰাপ্ত হৈ যায়। তোমালোক সদায় সুখী হৈ থকা। অতি উচ্চ লক্ষ্য। এতিয়া তোমালোক ডিভাইন হোৱা। সমগ্ৰ দুনিয়া আনডিভাইন। তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা ডিভাইন হৈ আছা। মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলাতো এজনেই গড ফাদাৰ। 'ফাদাৰ' বুলি কোৱাটো অতি

সহজ। কোনোবা বৃদ্ধ বয়োজ্যেষ্ঠক দেখিলে তেওঁক বাবা বা পিতাজী বুলি ক'ব। বৃদ্ধই বৃদ্ধজনক দেখিলে ভাতৃ বুলি ভাবিব। সৰুৱে ডাঙৰক দেখিলে পিতা বুলি ভাবিব। নিৰাকাৰ পিতাৰ বিষয়েতো কোনেও নাজানে। কেৱল কৈ দিয়ে "গড ফাদাৰ"। এইটো নুবুজে যে আমি আত্মা হওঁ, তেওঁ আমাৰ পিতা হয়। পিতাই নিশ্চয় উত্তৰাধিকাৰ দিব। এতিয়া তোমালোকে জানা আমাৰ পিতাই আমাক উত্তৰাধিকাৰ দি আছে। এই উত্তৰাধিকাৰৰ বাবেই আমি বাৰে বাৰে আস্থান কৰিছিলো, প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো। এতিয়া তেৱেঁই পঢ়াই আছে। এতিয়া আমি প্ৰাৰ্থনা কৰা বা ভক্তি কৰাৰ পৰা মুক্ত হ'লো। বৰ আমোদজনক জ্ঞান। বাবাই কয়- তোমালোকে কোৱা - আপুনি আমাৰ বেহদৰ পিতা, তেন্তে আকৌ মোক এৰি লৌকিক পিতাৰ ফালে বুদ্ধি কিয় গুচি যায়? কিন্তু কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাথাকিলে বুদ্ধিত নবহে। নিজেই কয় - আমাৰ ভাগ্যত ৰাজযোগৰ বাদশ্বাহী নাই, তেন্তে বাবাই কি কৰিব? ভাগ্য কিয় গঢ়ি নোতোলা? ভাগ্য গঢ়াততো কোনো বাধা নাই। ভাগ্যত নাথাকিলে বাবাক এৰি দিয়ে। পিছত মায়া মেকুৰীয়ে বুদ্ধিত দুবিধাৰ সৃষ্টি কৰি দিয়ে। পিতাইনো কি কৰিব? মায়া মেকুৰীৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগিব। কাম-কাজ কৰোতে শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকিলে বহুত লাভ হয়। এক মিনিটো যদি স্মৃতিত থাকা বহুত লাভ হ'ব পাৰে। ইজনে সিজনক সাৱধান কৰা। কোনোবাই মানে বা নামানে সেয়া বেলেগ কথা। বাবাই বহুত উপায় শুনাই থাকে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতাৰ বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

- (1) ইজনে সিজনক পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়াৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু তিনিওকে একেলগে স্মৰণ কৰিব লাগে। ভোজন ৰান্ধোতে বা খোৱাৰ সময়ত স্মৃতিত নিশ্চয় থাকিব লাগে।
- (2) সাঁচা অন্তৰেৰে পিতাৰ সেৱাত লাগিব লাগে। কাঁইটক ফুল, মনুষ্যক দেৱতা বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

বৰদান:- কৰ্মক্ষেত্ৰত পদুম ফুলৰ দৰে থাকি মায়াৰ বোকাৰ পৰা নিৰাপদ হৈ থাকোঁতা কৰ্মযোগী হোৱা

কৰ্মযোগীকেই অন্য শব্দত পদুম ফুল বুলি কোৱা হয়। কৰ্মযোগী অৰ্থাৎ কৰ্ম আৰু যোগ দুয়োটা কন্ধ্যাইও (যুক্ত) হৈ থাকক, কোনো কৰ্মৰে বোজা অনুভৱ নহওক। কোনো প্ৰকাৰৰে বোকা অৰ্থাৎ মায়াৰ ভাইব্ৰেশ্যনে (প্ৰকম্পনে) তাচ্ (স্পৰ্শ) নকৰে। আত্মাৰ দুৰ্বলতাৰ কাৰণে মায়াৰ জন্ম হয়। দুৰ্বলতাক সমাপ্ত কৰাৰ সাধন হৈছে প্ৰতিদিনৰ মুৰুলী। এয়াই শক্তিশালী সতেজ ভোজন। মনন শক্তিৰ দ্বাৰা এই ভোজনক হজম কৰি ল'লে মায়াৰ বোকাৰ পৰা নিৰাপদ হৈ থাকিব।

শ্লোগান:- সফলতাৰ চাৰিৰ দ্বাৰা সকলো খাজনা সফল কৰি তোলা মানেই মহাদানী হোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
